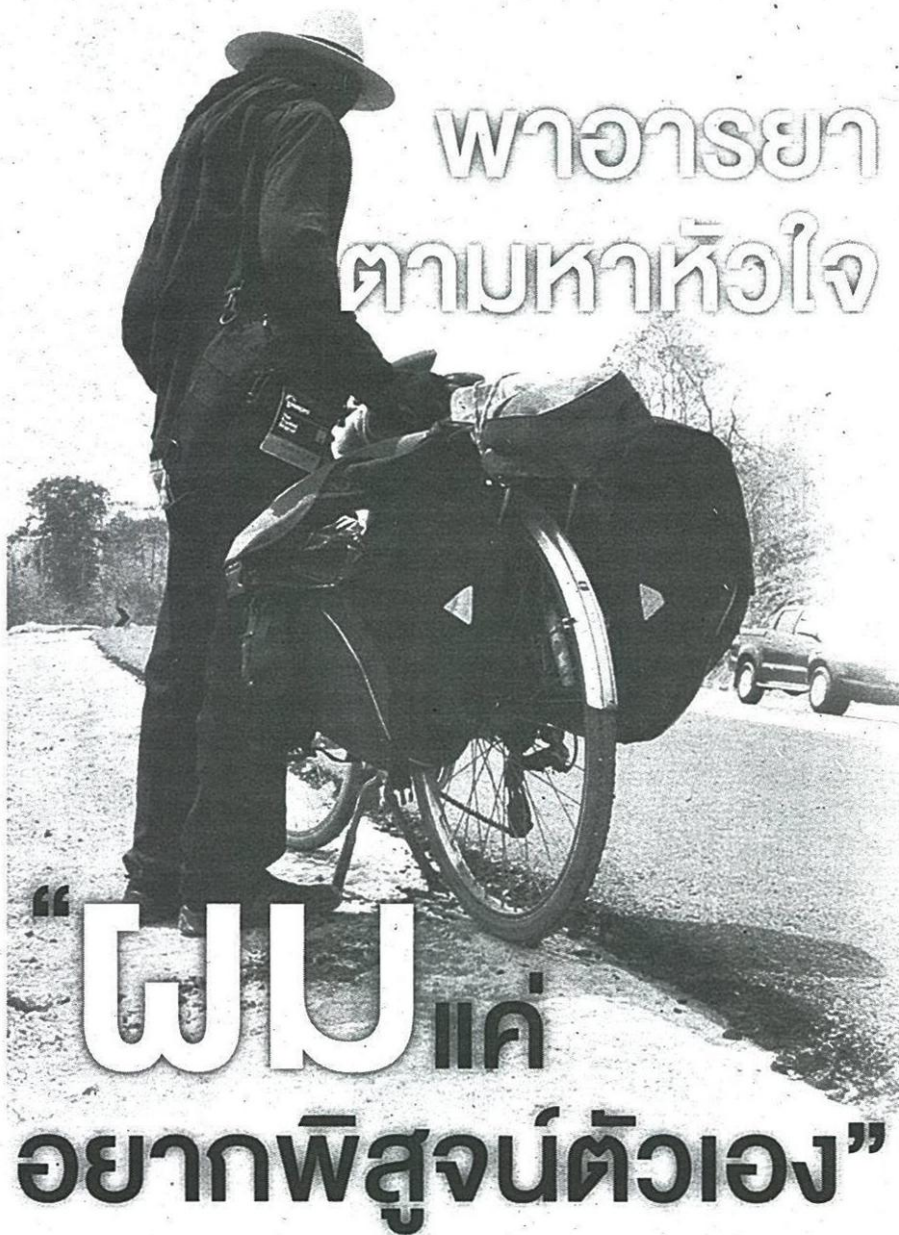

รายงานพิเศษ

มาลี ร้อยสีพันใบ

พาอารยาตามหาหัวใจ

“ผมแค่อยากพิสูจน์ตัวเอง”

ฉันได้มีโอกาสรับรู้เรื่องราวของเด็กหนุ่มคนหนึ่งผ่านทางเฟซบุ๊กของน้องที่รู้จักกัน ทันทิตที่ได้อ่านแบบผ่านๆ เรื่องราวของเด็กหนุ่มที่บัณฑิตจรรย์ยาน จากมหาวิทยาลัยมหาสารคาม ไปยังมหาวิทยาลัยนเรศวร จ.พิษณุโลก ทำให้ 'ทิง' และตั้งคำถามกับตัวเองว่า 'มันบ้าหรือเปล่า' แต่ก็ยังไม่รู้สึกอะไรมากนัก เพราะกระแสการบัณฑิตจรรย์ยานทุกวันนี้กำลังได้รับความนิยมมาก และจะแปลกอะไรหากจะมีใครสักคนหนึ่ง ลูกขึ้นมาบัณฑิตจรรย์ยานทางไกลเพื่อไปตามหาอะไรสักอย่าง

แต่พอมีเวลานั่งอ่าน ทำให้รู้สึกว่าไม่ธรรมดา เพราะแค่วัตถุประสงค์อยากบัณฑิตจรรย์ยานเพื่อพิสูจน์ใจตนเอง และพิสูจน์ความตั้งใจที่อยากจะทำเพื่อผู้หญิงคนหนึ่ง ยิ่งทำให้อยากรู้จักพูดคุยกับเด็กคนนี้

อีีกทั้งก่อนบัณฑิตจรรย์ยาน เขาเคยเขียนบันทึกเป็นระยะเวลา 2 ปี ถึงสิ่งที่เขารู้สึกและทำเป็นหนังสือเพื่อมอบให้กับเธอ ก็ยิ่งทำให้เห็นความตั้งใจ และคิดว่าจะมีผู้ชายสักกี่คนที่คงมัน และทำอะไรมากมายเพื่อผู้หญิงที่ตนรักทุกวันนี้-หาได้ยากเต็มที

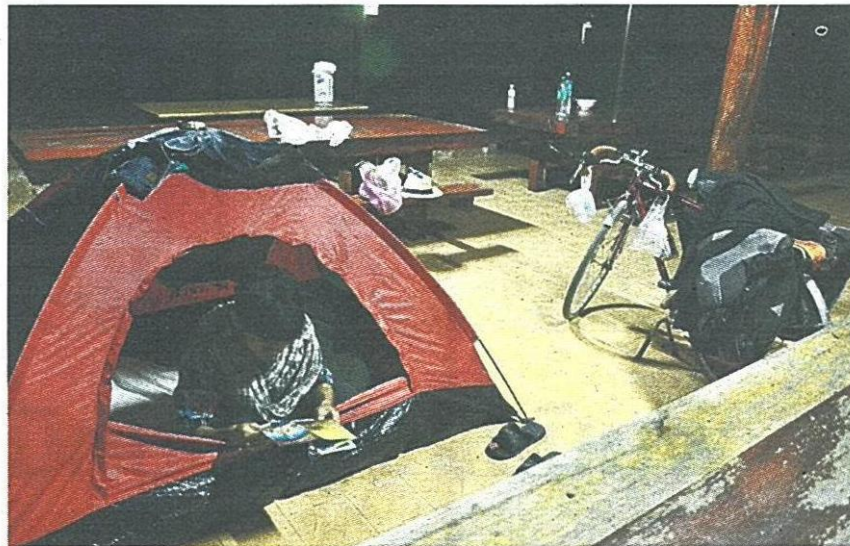
ประกอบกับกระแสภาพยนตร์ 'คิดถึงวิทยา' เรื่องราวในไดอารี่ของครูผู้หญิงคนหนึ่ง ที่สามารถเปลี่ยนมุมมองความคิดของครูผู้ชายอีกคนหนึ่ง เรื่องราวของหนุ่มคนนี้น่าสนใจไม่แพ้กัน

โดยเฉพาะการเดินทางของเขาในครั้งนี้ เพื่อพิสูจน์ใจตนเอง และพิสูจน์ใจผู้หญิงที่เขารัก แม้ท้ายที่สุดสิ่งที่เขาตั้งใจไม่ได้เป็นอย่างหวัง แต่มีสิ่งหนึ่งที่เขาได้กลับมาโดยที่ไม่คาดคิด คือ การเอาชนะความกลัว เอาชนะอุปสรรค และที่สำคัญที่สุด เขาเอาชนะใจตัวเองได้

“ก่อนออกเดินทาง ผมสงสัยหลายอย่างในใจ เพราะที่ผ่านมาเราคุยกันแบบพี่น้อง ผมก็อยากจะรู้ใจตัวเองว่า

พาอารยาตามหาใจ

พักข้างทาง

ความรู้สึกที่เราคืออะไร หากเวลาผ่านไป ผมจะเปลี่ยนความรู้สึกนี้ไหม ผมเลยโทรศัพท์ขออนุญาตบันจี้กระดานไปหาพ่อเธออนุญาต ผมจึงตัดสินใจขึ้นไป ทั้งที่ไม่พร้อมสักอย่าง เพราะ 1.ไม่มีเงิน 2.ผมไม่เคยบันจี้กระดานมาก่อน และ 3.ไม่มีชุดบันจี้ ไม่มีอุปกรณ์อะไรเลย ระหว่างทาง ผมอยากทำประโยชน์ไปด้วย จึงให้เพื่อนที่เป็นห่วง สนับสนุน โดยบริจาคเป็นต้นไม้แทน เพราะผมตั้งใจจะเอาต้นไม้ไปปลูกระหว่างทางที่บันจี้ไปด้วย วันเดินทาง 10 มีนาคม 2557 ผมมีกระเป๋าสัมภาระ และมีต้นไม้แขวนไปกับบันจี้กระดานด้วย ประมาณ 6-7 ต้น โดยสิ่งของทั้งหมดนั้นถูกบรรจุไปโดย 'อารยา' ซึ่งคือชื่อบันจี้กระดานที่พาผมไปจนถึงเป้าหมาย"

นี่คือเรื่องราวของ ปุก-สุภวัฒน์ ชูมยางสิน หรือที่เพื่อนๆ และครูที่โรงเรียนกัลยาณวัตร อ.เมือง จ.ขอนแก่น เรียกเขาว่า 'จิ้งจิง' ซึ่งไม่น่าแปลกใจเลยกับชื่อที่ได้มา เมื่อได้ฟังเรื่องราวที่เขาพูด และวิธีที่เขาคิด

ปัจจุบันเขาเรียนอยู่ชั้นปีที่ 3 คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ ม.มหาสารคาม และหลงรักเด็กรุ่นน้องโรงเรียนเดียวกัน ตั้งแต่อยู่ ม.ปลาย. แต่ตอนนี้น้องสอบเอนทรานซ์และเป็นนิสิตปี 1 มหาวิทยาลัยนเรศวร แต่หัวใจรักของเขาไม่สนใจ พรหมแดนที่อกเขาเพชรบูรณ์ที่ขวางกั้นเอาไว้

"ระหว่างทางผมเจออะไรเยอะมาก แต่เพราะความไม่มีของผม มันทำให้ผมได้รับความสนใจมากกว่านักปั่นธรรมดา อารยาที่พาผมไป ก็เป็นของเพื่อนผม เพราะผมไม่มีอะไรสักอย่าง มีแต่ใจอย่างเดียว ชุดนักปั่นผมก็ไม่มี ผมก็เลยเอากางเกงสแล็คที่ผมใส่เรียนทุกวันใส่ไป เสื้อก็เป็นเสื้อธรรมดา แขนยาวบ้าง แขนสั้นบ้าง อาหาร น้ำ ก็เอาไปพอได้กิน วันแรกของการบันจี้เหมือนการฆ่าตัวตาย เพราะเหนื่อยมาก... เด็กหนุ่มผู้ปั่นอารยาแล้ว"

จริงจัง

"เจอคนที่คิดว่าเขาบ้า แต่คนบ้าที่ผมคิดกลับมีวิธีคิดและคำสอนที่ดีๆ ให้ผม โดยช่วงที่ผมกำลังจะบ่นขึ้นถึงหน้าหนาว ผมบ่นไม่ไหว ต้องจูงอารยาขึ้นเขา มีผู้ชายคนหนึ่ง ผมยาว แต่งตัวมอซอ ใส่รองเท้าแตะ เดินสวนทางลงมา ผมคิดว่าเขาบ้าแน่นอนและคิดกลัวว่าเขาจะทำร้ายผม ผมไม่รู้จะอย่างไร เลยตัดสินใจทักเขาก่อนว่า "จะไปไหนครับพี่" เขาก็ยิ้ม และตอบกลับมาเหมือนคนปกติว่า "จะไปอำเภอภูเขียว จังหวัดชัยภูมิ" ผมเลยถามต่อว่า "อีกไกลไหมถึงจะข้ามภูเขาหน้าหนาว" เขาบอกว่า "ไม่ไกลหรอก แค่อสองเท้าเราก้าวถึง"

คำตอบของเขาทำเอาผมอึ้ง" ปึกเล่าสิ่งที่เขาพบเจอระหว่างทาง

"ระหว่างทางสิ่งที่คนสนใจผมคือ 1.ชุดที่ผมใส่ เพราะผมปั่นจักรยานแบบใส่ชุดธรรมดา 2.ต้นไม้ที่ผมแขวนไปด้วยหลายต้น และ 3.จักรยานที่ผมปั่น เพราะเขาคาดเดาต่างๆ นานาว่าผมปั่นมาทำอะไร พอผมเล่าให้เขาฟังว่า "ผมปั่นเพื่อไปหาผู้หญิงคนหนึ่ง เพื่อพิสูจน์ความรู้สึกที่ผมมีในหัวใจ" และระหว่างทางอยากจะปลูกต้นไม้ เพื่อให้ต้นไม้ที่ปลูกได้สร้างประโยชน์ให้คนผ่านทางคนอื่นๆ ที่จะผ่านมาในวันข้างหน้า ปรากฏว่าทุกคนยินดีกับผม และขอให้ผมปลูกต้นไม้ร่วมกับพวกเขาเพื่อเป็นอนุสรณ์"

กระทั่งไปถึงมหาวิทยาลัยนเรศวร ในวันที่ 15 มีนาคม แล้วเกิดอะไรขึ้น

"ตลอดทางที่ผมปั่น เธอก็โทรศัพท์ถามตลอดว่าถึงไหนแล้ว แต่พอผมไปถึงจริงๆ สิ่งที่ผมได้รับมันกลับไม่ได้เป็นอย่างที่คิดเอาไว้ แม้ผมจะไม่ได้คาดหวังอะไรมากนัก แต่มันแยเกินกว่าที่ผมคิดว่าจะเจอ ซึ่งผมไม่ได้ว่าอะไรเธอนะ แต่ผมก็เข้าใจ..."

"การปั่นอารยาเพื่อตามหาหัวใจนั้น ผมแค่ต้องการพิสูจน์สิ่งที่อยู่ในใจของผม ผมไม่ได้คาดหวังอะไรจากเธอนัก แต่มันก็แอบน้อยใจไม่ได้ เพราะตอนที่ผมปั่นจากมหาสารคาม ความรู้สึกในใจผมมันลิ่งโลดมาก แต่ขากลับจากพิษณุโลก เมื่อบ่ายแก่ๆ ของวันที่ 16 มีนาคม มันเหมือนคนจะตาย แทบจะไม่มีแรงปั่นกลับ แต่ผมก็ปั่นกลับมาจนได้ โดยใช้เวลานั้นประมาณ 6 วันเช่นกัน และถึงมหาสารคามวันที่ 21 มีนาคม แต่ความรู้สึกต่างกันลิบลับ..."

"การเดินทางครั้งนี้ ทำให้ผมพิสูจน์อะไรได้หลายอย่าง พิสูจน์ว่าผมได้ผ่านการตายมาแล้ว จากนั้นก็ไม่มีอะไรน่ากลัวอีก และ ผมได้พิสูจน์ความหวัง ความตั้งใจของตนเอง ที่ผมสามารถทำได้ และหากคนเรารู้จักคน ตั้งใจทำอะไรสักอย่างแล้ว แม้จะยากแค่ไหน ก็จะต้องทำได้แน่นอน..."

"และปีนี้ผมตั้งใจว่าจะจัดมินิคอนเสิร์ตหาเงินช่วยโรงเรียนแห่งหนึ่งที่อำเภอสามชัย จังหวัดกาฬสินธุ์ เพื่อหาเงินสร้างแท่งค้ำน้ำให้เด็กนักเรียน และผมคิดว่าผมต้องทำให้ได้ เพราะคงไม่มีอะไรยากสำหรับผมอีกแล้ว หากคิดจะทำ"

นายจริงจังเล่า พร้อมแหวดามุงมัน ซึ่งฉันก็เชื่อว่าเขาจะทำได้ เพราะชีวิตเขาผ่านเรื่องยากที่สุดในชีวิตมาแล้ว คงไม่มีอะไรยากอีกต่อไป

และเรื่องราวที่เขาเล่านี้ หากมีคน
อื่นมาได้ยิน ได้ฟัง หรือแม้กระทั่งได้อ่าน
อาจจะช่วยส่งต่อความตั้งใจ ความมุ่งมั่น
ไปสู่คนอื่น ๆ อีกหลายล้านคนบนแผ่น
ดินนี้ ที่อาจจะกำลังสับสน ท้อแท้ โดย
เฉพาะเด็กรุ่นใหม่เจนวายทุกวันนี้ ที่ขาด
ความจริงจัง และความอดทน

รวมไปถึงในภาวะที่ประเทศชาติมี
ปัญหาความขัดแย้งมากมาย แต่ในมุม
ดีๆ ในผืนแผ่นดินที่ห่างไกล น้ำใจ ไมตรี
และมิตรภาพของคนไทยยังมีอยู่ระหว่าง
ทางที่เรามุ่งไป

ขอเพียงเรามีความหวัง อดทน
และมุ่งมั่นไปให้ถึง แม้เป้าหมายที่วาด
หวังไม่เป็นอย่างหวัง แต่อย่างน้อยสิ่ง
ที่เราได้รับกลับมาแน่นอน คือ การ
เอาชนะใจตัวเอง การเอาชนะความ
เหนื่อยล้า ที่หาได้ยากนักกับคนรุ่นใหม่
ทุกวันนี้ ■

ปล.ภาพทั้งหมดเป็นภาพ
ที่คนระหว่างทางถ่ายให้
เพื่อเก็บความทรงจำเอาไว้ในภาพถ่าย